

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเราชาวพุทธ เขาจะบอกเล่นะ ในพระไตรปิฎกเหมือนกัน

“อย่าให้เชื่อบุคคล ให้เชื่อธรรมะเถิด”

อย่าให้เชื่อบุคคลนะ บุคคลนี่เชื่อไม่ได้ ให้เชื่อธรรมะเถิด แต่บังเอิญไง บังเอิญธรรมะมันไปสถิตในใจของครูบาอาจารย์เรา ธรรมะ! เราเชื่อธรรมะ แล้วธรรมะไปสถิตในใจของครูบาอาจารย์เรา ในมุตโตทัย เห็นไหม หลวงปู่มั่นบอกเลย

“ธรรมะสถิตในใจของปุถุชน มันก็ต้องเป็นปุถุชน มันก็มีกิเลสบวกมา ถ้าธรรมะไปสถิตในใจของพระโสดาบัน มันก็มีความสะอาดขึ้นมา ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ธรรมะไปสถิตในใจของพระสกิทาคามี ก็ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ธรรมะไปสถิตในใจของพระอนาคามี ก็ พุทธธรรมะได้สูงสุด ๗๕ เปอร์เซ็นต์ ถ้าธรรมะไปสถิตในใจของพระอรหันต์นะ ธรรมะนี้สะอาดบริสุทธิ์ เพราะรู้เหมือนกัน”

แล้วลูกศิษย์เขาเอาหนังสือเล่มเขียว เล่มหลวงปู่แหวนเล่มเขียวนะ แล้วเขาอ่านแล้ว หนังสือเล่มนี้ไปแจกอยู่ที่วัดป่าบ้านตาด ทีนี้แจกวัดป่าบ้านตาด หลวงตาท่านก็นั่งเฉยๆ ใจ แต่ลูกศิษย์เขาได้ฟังเทศน์ คนที่ฟังเทศน์นะ แล้วจับหลักเกณฑ์ได้ เห็นไหม

การฟังธรรม! สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง.. ได้ฟัง สิ่งได้ยินได้ฟังแล้วตอกย้ำ สิ่งที่เราไม่เข้าใจจะได้เข้าใจขึ้น สุดท้ายแล้วนะ ทำให้จิตใจผ่องแผ้วเพราะคือมันเข้าใจจริง พอคนฟัง อานิสงส์ของการฟังธรรม คนที่มีครูบาอาจารย์แล้วได้ฟังธรรมจะมีหลักมีเกณฑ์

เขาอ่านหนังสือหลวงปู่แหวน แล้วในหนังสือเขียนว่า ชั้น ๕ กับจิตเป็นอันเดียวกัน เขาก็เอาหนังสือเล่มนี้ขึ้นไปหาองค์หลวงตา บอกหนังสือนี้เขียนแล้วประวัติหลวงปู่แหวน แล้วเขียนว่าชั้น ๕ กับจิตเป็นอันเดียวกันนะมันไม่ถูกต้อง มันผิด! ทั้งๆ ที่เขาเป็นคฤหัสถ์นะ บอกหลวงตา “นี่ผิด!”

หลวงตาบอก “เออ ก็มันผิด!”

แล้วเขาบอกว่า “ผิดทำไมให้มาแจกล่ะ? ให้มาแจกอยู่ที่วัดป่าบ้านตาด แล้วทำไมหลวงตาไม่ได้แย่งออกไปล่ะ?”

ท่านบอกว่า “ถ้าได้แย่งนะ ต้องได้แย่งหนังสือทั้งโลกเลย ต้องได้แย่งหนังสือทั้งโลก เพราะมันผิดกันทั้งโลกล่ะ” ฉะนั้นถ้าคนมีหลักมีเกณฑ์แล้วให้เลิกคัดเอา ให้เลิกคัดเอาว่าหนังสือเล่มไหนหรือตำราเล่มไหนพระอรหันต์เป็นผู้เขียนมา เป็นผู้จดจารึกมา อันนั้นเชื่อถือได้

“ถ้าหนังสือเล่มไหนไม่ใช่พระอรหันต์.. อย่าไปคูมัน!” ท่านพูดกับลูกศิษย์มาอย่างนี้ละ แล้วทำไมไม่ได้แย่งล่ะ? มันได้แย่งไม่ได้ มันกรรมของสัตว์! เพราะว่าคนที่รู้จริงมันมีน้อยใช่ไหม คุณสิ คุณเช่นประวัติหลวงปู่มั่น เวลาคนยกย่องท่านว่าเขียนได้กินใจมาก ท่านบอกว่า

“ไม่รู้เขียนไม่ได้”

คนไม่รู้เขียนไม่ได้ มันตีความไม่ได้ อย่างเช่น ชั้น ๕ กับจิตเป็นอันเดียวกัน มีพระมาหาเราเยอะมาก พระอรหันต์นะ สิ้นจากกิเลสหมดเลย พูดไปเรื่อยละ เราก็ถามว่า

“ชั้น ๕ กับจิตเป็นอันเดียวกันไหม?”

“อันเดียวกันครับ”

สัมผัสเปลือกสัมผัส เวลาเราอธิบาย เราหยิบสัมผัสมามันทั้งเปลือกสัมผัส สัมผัสเปลือกสัมผัสเป็นลูกเดียวกันไหม? เป็นผลเดียวกันไหม? ใช่.. ความคิดเรานี้ละ ความคิดกับพลังงานมันอันเดียวกัน ถ้าเป็นปุถุชนนะ มันจริงตามสมมุติ เราจินตนาการได้ใช่ไหม ว่าความรู้สึกเรากับความคิดเราเป็นอันเดียวกัน ทุกคนคิดอย่างนั้นนะ

สัมผัสเปลือกสัมผัส เวลาเราแกะออกมาแล้ว เปลือกสัมผัสสัมผัสอันเดียวกันหรือเปล่า? เอ็งกินเปลือกสัมผัสไหม? เปลือกสัมผัสเขาเอามาแกะทิ้ง แต่เขากินเนื้อสัมผัส ความคิดมันเป็นเปลือก ปัญญาอบรมสมาธิ มันจะเข้าไปที่สมาธิ เห็นไหม เข้าไปที่เนื้อสัมผัสนั้น แต่โดยข้อเท็จจริงนะ เปลือกสัมผัสมันมากับสัมผัส

แล้วที่ว่าขั้น ๕ กับจิตเป็นอันเดียวกันไหม ทุกคนต้องบอกเป็นอันเดียวกัน แต่ขณะที่เราหิบบอกสัจธรรมนะ สัจธรรมนี้เราหิบบอกทั้งลูก เปลือกสัจธรรมกับสัจธรรมเป็นผลเดียวกันไหม? เป็น.. นี่ไง แต่เวลาถ้าแกะแล้วมันไม่ใช่

นี่ก็เหมือนกัน คนที่จะบอกว่าความคิดไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ความคิด มันแยกออกมา นะ อย่างน้อยมันต้องเป็นพระโศคานัน พระสัทธาคามิ พระอนาคามี คนรู้จริง.. ถ้าคนรู้จริง เขาถึงบอกว่าสิ่งที่รู้จริงนั้นถึงสักแต่ว่า เห็นไหม ความเป็นอยู่เราสักแต่ว่า สักแต่ว่า แต่เราเกิดขึ้นมา เราไม่รู้ มันสักแต่ว่าได้ไหม? เราทำอารมณ์ได้ไหม? มันทำไม่ได้ เห็นไหม

ความรู้ขนาดไหน ความรู้สึกขนาดไหน มันจะละเอียดเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป แต่ถ้าความรู้มันยังหยาบๆ อยู่ มันก็เป็นอย่างนั้น สิ่งที่เป็นอย่างนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไป เห็นไหม นี่รู้ไม่จริง แล้วมันยังมีอกุศลนะ ความรู้ไง คุณติ จริ่งๆ นะ เวลาเราปฏิบัติกัน พอปัญญาเราหมุนขึ้นมา เราจะว่าพระไตรปิฎกผิดนะ เราจะว่าเราจะฉลาดกว่าพระพุทธเจ้านะ ว่าพระพุทธเจ้าผิดผิด เรานี่พูดถูก ทั้งๆ ที่เราผิด เราขี้เต็มตัวเลย! แต่ไปบอกว่าตำราเรานี้มันผิด

ตำราเรานี้ไม่ผิด พระไตรปิฎกนี้ไม่ผิดหรอก พระไตรปิฎกนี้ตามความจริงเลย แต่เราเข้ากันไม่ถึง เราไปตีความเข้าข้างตัวเอง เหมือนกฎหมาย เวลาประกาศใช้แล้ว คนตีความกัน เห็นไหม ต้องขึ้นศาลรัฐธรรมนูญให้รัฐธรรมนูญตีความ

แต่ถ้าเรามีความละเอียดกับใจนะ เหมือนหมอนนะ หมอนเห็นไหม คุณติ เวลาผู้ปฏิบัติมา หมอนมานี้ เราให้ยา ให้ยานี้ละ เราให้ยากันไปนะ ยานี้มีผลข้างเคียงนะ มีผลข้างเคียงขึ้นมาถ้าเกิดว่าเขาเอายานี้ไปใช้แล้วเขาทนผลข้างเคียงไม่ได้ ถ้ามียาอีกตัวหนึ่ง เห็นไหม มันมีผลข้างเคียงน้อยกว่า ใช้นี้ตัวนี้ก็ได้ เห็นไหม คำว่า “ก็ได้” มันมีผลต่อการรักษาเหมือนกัน

แต่การรักษา ด้วยมันให้มีฤทธิ์ตรงไหนละ แต่เราเป็นลูกคนใช้นะ ไปถึงนะ หมอนต้องสั่งยาตัวนี้นะ มันไปสั่งหมอน! มันจะสั่งให้หมอนให้หมอนสั่งยาให้มัน นี่ไงเพราะเราไปยึด เห็นไหม ไปยึดว่าเรารู้ใจ ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นอย่างนั้นไง มันไม่เป็นหรอก!

เห็นไหม ทุกอย่างเป็นสักแต่ว่า สักแต่ว่า ไม่ใช่สักแต่ว่าหรือ ความจริงทั้งนั้นนะ ทุกข์ก็ทุกข์จริงๆ เกิดก็เกิดจริงๆ หิวก็หิวจริงๆ อิ่มก็อิ่มจริงๆ ทุกอย่างเป็นความจริงหมด แต่มันชั่วคราว ชั่วคราวตรงไหน ชั่วคราวที่จิตเราพอมันหิวกระหาย โดยสัญชาตญาณเราก็ดิ้นรนใช้ไหม เพราะเราทุกข์ใช้ไหม เราต้องดิ้นรน เราพยายามแสวงหาใช้ไหม เพราะเราดิ้นรน

แต่ถ้ามีคุณธรรมขึ้นมา ความหิว ความกระหาย ถ้าใจมันปล่อยได้นะ มันหิวไหม? หิว.. แต่หิวนี้เราควบคุมได้ กิรียามารยาทเราควบคุมได้ เหมือนผู้ใหญ่ล่ะ ผู้ใหญ่ถ้ามีสิ่งใดเกิดขึ้น เราเข้าใจ เราจะไม่ทุกข์ร้อนไปเหมือนเด็กๆ เด็กๆ ถ้าไม่ได้ตั้งใจมัน มันจะร้องไห้มันเลย

จิตของเรา จิตได้สำนึกเหมือนเด็กๆ มันไม่ยอมอะไรทั้งสิ้น มันตีโพยตีพายตลอด มันจะเอาตามแต่ใจตัวมัน แต่นี่พอเราเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา เรามีสิทธิขึ้นมา เรามีความละอาย เราถึงไม่กล้าแสดงออกมาตามความต้องการของกิเลส

กิเลสเป็นอย่างนั้นจริงๆ มันถึงเป็นความจริงขึ้นมา เราถึงต้องเข้าไปหาข้อเท็จจริงก่อน เข้าไปหาข้อเท็จจริงว่าสิ่งใดที่มันเป็นความจริง เห็นไหม จิตถ้ามันสงบเข้ามา จะสงบเข้ามามันแยกออกไป พอแยกออกไปแล้วมันจะพูดนะ โอ้.. ทำไมเมื่อก่อนโง่อย่างนั้น ทำไมเราตีตำราผิดอย่างนั้น แต่เวลามันรู้ขึ้นมันก็เขียนเลยนะ

แล้วของครูบาอาจารย์เรา เห็นไหม ประวัติหลวงปู่มันก็เหมือนกัน เราไปเจอเล่มที่เขาพิมพ์มานะ เรียบเรียงใหม่ เรียบเรียงใหม่ เราคิดในใจนะ มีงมีสิทธิอะไรมาเรียบเรียง? เพราะหลวงตาท่านเป็นพระอรหันต์ ไอ้คนที่เรียบเรียงมันปุณฺณ เป็นฆราวาสด้วย เป็นคฤหัสถ์ด้วย แล้วมีงมาเรียบเรียงได้อย่างไร?

แล้วเรียบเรียงขึ้นไปนะ เพราะคำว่า “เรียบเรียง” นี้ วุฒิภาวะเขาไม่มี คำพูดไหนที่มันคือว่าผิดมารยาทสังคมก็ว่าพูดออกมาไม่ได้ หลวงตาท่านพูดนะ เวลาท่านเทศน์ออกมามันมีระเบิดนิวเคลียร์ มันจะเข้าไปทำลายกิเลส

แต่เวลาพระเอาไปถอดเทป มันรับไม่ได้ มันแบบมันรุนแรง มันพูดกระเทือนกิเลสใจ ก็ไปเปลี่ยน ท่านบอกเลยนะ

“ของเราน่ะนิวเคลียร์! เวลามันไปเรียบเรียงใหม่ มันเอากลิ่นหอม กล้วยไข่เข้าไป”

คือเอาคำสละสลวยเข้าไปไง เอามารยาทสังคมเข้าไปไง เอาเรื่องของกิเลส เป็นเรื่องของกิเลสไง แล้วเราไปอ่านเข้า ใครไปอ่านเล่มเรียบเรียงนะ เอ้อ.. อันนี้ดีเนาะ พุดจาเรียบร้อย อันดันฉบับไม่ศิเลข รุนแรง

นี่ไง! มันไปลดค่าไป ลดค่าออกไปเรื่อยๆ ใจ แล้วก็ลดค่ากันไปเรื่อย ไอ้คนไม่รู้ มันก็ต้องไม่รู้ไปเรื่อย ยิ่งไม่รู้เท่าไร มันก็ยิ่งมารยาทสังคมไป หลวงตาท่านพูดบ่อยนะ คนที่ไม่มีธรรมนะ ต้องขออนุญาตกิเลสก่อนค่อยเทศน์นะ ถ้าจะพูดอะไร ต้องพูดจิตใจเขาไม่ได้ ต้องพูดให้เขาชื่นใจ แล้วชื่นใจก็ชื่นใจกิเลสไป กิเลสมันก็พอใจใจ แต่ถ้าพูดจิตใจเขา ตีเตียนเขาเลยนะ

ในพระไตรปิฎก เห็นไหม ควรส่งเสริมผู้ที่มีคุณงามความดี ควรตีเตียนผู้ทำความผิด เรากล้าไหม? ถ้าคนมีอำนาจผิด เรากล้าตีเตียนไหม? เรากล้าบอกเขาไหม? เราไม่กล้าเลย ยิ่งตีเตียน.. ครับ ถูกครับ ถูกต้องครับ ดีครับ ดีครับ แล้วมันก็มาในตำรานี้ เขียนกันไป เขียนกันไป แล้วเขียนกันไป

ถ้าเขียนโดยไม่รู้ก็อย่างหนึ่งนะ แต่บางทีรู้ทั้งรู้ แต่ถ้าได้เขียน ได้บิดเบือน บิดเบือนผลประโยชน์ของตัวเอง เอาชื่อตัว เอาครูบาอาจารย์มายกย่องตัว เอาฐานนี่.. มันน่าสลดสังเวชมาก นี่เขาเรียกว่าใจไม่ลง

ถ้าใจเราลงกับคุณธรรมนะ ผิดต้องเป็นผิด ถูกต้องเป็นถูก เรายังคิดว่าเราถูก แต่ที่บางทีมันอย่างที่ว่า ชั้น ๕ กับจิตเป็นอันเดียวกันนี่ มันเป็นไปได้! แม้แต่ฤหัสถ์นะ คนอ่านหนังสือเขามีเขาวิปัสณา เขาฟังธรรมมา เขารู้เลยว่าอันนี้ผิด แล้วทำไมพระเขียนออกมาอย่างนี้ได้ยังไง?

ถ้าเขียนออกมาอย่างนั้น คนที่เขียนมาแสดงว่าไม่รู้ว่าการถูก-ผิดใช้ไหม ถ้าไม่รู้ถูก-ผิด มันบอกถึงวุฒิภาวะของใจนั้นแล้ว ว่าคนเขียนไม่รู้เรื่องอะไรเลย ถ้าไม่รู้เรื่องพื้นฐานอย่างนี้ แล้วข้างบนมันจะพูดถูกได้อย่างไร พูดไม่ถูกหรอก! พูดไปก็ผิดไปหมดละ

แล้วเวลามันน่าสงสาร สงสารพวกเรา สงสารไอ้พวกที่หาทางออก.. ก็ตำราเขียน
อย่างนี้ แล้วถึงเวลามาถามครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์อธิบาย อธิบายมันสู้เอกสารไม่ได้
ไง แต่ความจริงเขาคิดผิดนะ

คูสิ ในทางวิทยาศาสตร์นะ อารมณ์คนเชื่อไม่ได้ อารมณ์คนแปรปรวนตลอด เรา
ต้องเชื่อเอกสาร ต้องเชื่อสิ่งที่เป็วิทยาศาสตร์ ถ้าเราเป็นปุถุชนนะ เราเป็นมนุษย์ปุถุชน
อารมณ์เราเชื่อไม่ได้หรอก เราไปเห็นสิ่งใดดีเราก็ดีใจอยู่พักนึง แต่เราสงบอารมณ์นั้น
ไม่ได้หรอก อารมณ์นี้จะเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

แต่ผู้ที่ปฏิบัตินะ โสดาบันนี่นะมันเป็นจิต มันเป็นความรู้สึกความเป็นความจริง
อันนั้น สกิทาคามี อนาคามี พระอรหันต์ นี่มันเป็นความจริง พูดถึงมันก็เป็นความรู้สึก
นั่นแหละ แต่มันไม่ใช่อารมณ์ มันเป็นธรรม แต่ธรรมนั้นก็แสดงออกมา

แต่มันด้วยความเชื่อถือศรัทธาไง เห็นไหม คูสิ พระพุทธเจ้าพูดคำไหนออกมา
มันเป็นวินัยเลยนะ พระพุทธเจ้าคำไหนถ้าใครฝ่า เหมือนกับกษัตริย์ กษัตริย์สมัยโบราณ
นะ คำพูดของกษัตริย์นี่เหมือนกฎหมายนะ คำพูดของกษัตริย์ใครฝ่า ตัดหัว! ตัดหัว! ตัด
หัวเลย! คำพูดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้นเลย

นี่ถ้าคำพูดของคนรู้จริงล่ะ?

ผู้ที่รู้จริงพูดออกมา นั่นคือความจริงทั้งหมดเลย แต่เราก็ไม่เชื่อ เพราะเราไม่เชื่อ
ตรงไหน ไม่เชื่อกิริยามารยาทของท่านไง อู๋.. อารมณ์ฉุนเฉียวมาก พุดรุนแรงมาก ก็มัน
ออกมาจากใจ มันออกมาจากความรู้สึกอันนั้น ความรู้สึกอันนั้นมันกระเทือนใจมาก มัน
ก็ไหลออกมาแรงมาก

ถ้าไหลออกมาแรงมาก แล้วเวลาเราไปถามปัญหา เห็นไหม เราเจอบ่อย เวลามา
ถามเรา ก็หนังสือเขียนอย่างนี้ไง ไอ้โฮ.. เราบอกหนังสือใครเขียน เราพูดหลังไมค์พูดแรง
กว่านี้ละ หนังสือนี้ใครเขียน? หนังสือนี้ใครเขียน?

อ้างหนังสือ.. นั่นเศษกระดาษเปื้อนหมึกมันมีคุณค่าอะไร? ถ้าหนังสือใครเขียน
มันต้องคูที่นามปากกาด้วย คูที่ผู้เขียนใครเป็นคนเขียน แล้วเขียนมาจริงหรือเปล่า? หลวง

ตาท่านเขียนประวัติหลวงปู่มั่นครั้งแรกนะ แล้วท่านไปลงตีพิมพ์ในหนังสือสัปดาห์ก่อน
ท่านบอกเลยนะ

“ห้ามแก้ไขทุกตัว! เรียงพิมพ์ไปตามนี้!”

เพราะไอ้คนที่เรียงพิมพ์มันมีวุฒิภาวะอะไร พอคำไหนไม่สะดวกมันก็ว่าคน
เขียนเขียนผิด มันจะแก้ไขให้ละ มันจะแก้ไขให้เลย ท่านบอก “ห้ามเด็ดขาด! ห้าม
เด็ดขาด!” เพราะตอนนั้นท่านยังเข้มข้นอยู่

แต่ในสมัยปัจจุบันนี้ สังคมมันกว้างขึ้น แล้วทุกคนเข้ามาด้วยเจตนา ทุกคน
อยากจะช่วยอุ้มชู ทุกคนอยากจะแก้ไขอยากจะช่วยอุ้มชู อุ้มชูให้เป็นกิเลสไป เราจะอุ้มชู
นะ เราต้องซื่อสัตย์ ซื่อสัตย์กับหลักการอันนี้ก่อน ซื่อสัตย์กับคำวินิจฉัยของท่าน ต้องทำ
ตามนั้นสิ อยากจะอุ้มชูแต่ซัดดอกซัดใจเราไป กิเลสจริงๆ นี่มันรับไม่ได้ ธรรมะนี้มันจะทิ่ม
เข้าไปในกิเลส พอธรรมะมันรับไม่ได้ มันก็อยากดัดแปลง พอธรรมะรับไม่ได้นะ

เราพูดบ่อยนะ เมื่อก่อนเราเทศน์ เห็นไหม พระอาทิตย์ขึ้นพระอาทิตย์ตกได้อยู่ ๓
วิธีการ พระอาทิตย์ขึ้นพระอาทิตย์ตกโดยธรรมชาติอันหนึ่ง คือพระอาทิตย์ขึ้นพระ
อาทิตย์ตก ๑ ด้วยฤทธิ์ของเทวดา ๑ ด้วยเมฆหมอกบัง ๑ ด้วยแสงนี้..

ลูกศิษย์เอาไปแกะเทป ขอดัดออกได้ใหม่ที่ว่าฤทธิ์เทวดานี้รับไม่ได้ ขอดัดออก
ได้ใหม่ บอกไม่ได้! ไม่ได้! มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ

คูลี คูสมัยพุทธกาลนะ ลูกศิษย์พระสารีบุตรเป็นสามเณร ตามพระสารีบุตรไป
บิณฑบาต มันเหมือนกับพระที่จะไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปถามปัญหา
ไป ถึงกุฎิ ฝนมันตกมา น้ำมันนอง เห็นไหม มันเป็นจุดเป็นต่อม เพราะจิตมันหมุ่นอยู่
ตลอดเวลา ไปเจอสภาวะเป็นฟอง มันแตก เป็นอนิจจังนะ ผลัวะ! พระอรหันต์เลย

สามเณรน้อยก็เหมือนกัน ตามพระสารีบุตรไปไง จิตมันหมุ่นแล้ว ไปเจอเขาค
น้ำเขานา เห็นไหม ทคน้ำเขานา น้ำนี้มันไม่มีชีวิตเลย เขาคเขานาได้ ถามพระสารีบุตร
เลย พระสารีบุตรเป็นอาจารย์

“น้ำนี้มันทคน้ำเขานา น้ำมีชีวิตไหม?”

“ไม่มี”

ถ้าไม่มีชีวิต มันยังเป็นประโยชน์ได้ แล้วความรู้สึกเรานี้มันมีชีวิต ความรู้สึกเรานี้ เหมือนหลวงปู่ขาวที่ไปคู่ต้นข้าว แต่จิตมันต้องหมุ่นอยู่แล้ว ถ้าอย่างนั้นป๊อบ เอาบาตรยื่นให้พระสารีบุตร บอกอาจารย์ไปบิณฑบาตเถิด เพราะปัญญามันเกิด มันกระตุ่นป๊อบ รสของธรรมมันชนะรสทั้งปวง ขอกลับกุฎิ ก็กลับกุฎิไปนั่งภาวนาไป

พอนั่งภาวนाप๊อบ พระสารีบุตรบิณฑบาตกลับมาฉันแล้วก็เลยคิดถึงสามเณรน้อย จะเอาอาหารนี้ให้ก่อนเพลไง ก่อนเพลนะ พระพุทธเจ้ารู้ว่าสามเณรน้อยมรรคญาณมันหมุ่น มันจะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ ถ้าเข้าไปตอนนี้สามเณรน้อยจะไม่ได้เป็นพระอรหันต์เลย ไปยืนขวางพระสารีบุตรนะ

ถ้ายืนขวางนี้ห้ามมัน มันก็พูดไม่ได้ เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ยังไม่ได้เกิด ก็ไปตั้งปัญหาถามพระสารีบุตรไป ถามธรรมะให้พระสารีบุตรตอบ ให้เสียเวลาไป แล้วก็ดึงไว้ไม่ให้พระอาทิตย์ขึ้น ให้พระอาทิตย์อยู่นั้น พุทจนสามเณรน้อยมรรคญาณรวมตัว สมุจเฉทกลายเป็นพระอรหันต์

พอพระพุทธเจ้ารู้ว่าเป็นพระอรหันต์แล้วปล่อยพระสารีบุตรเข้าไป พระสารีบุตรเข้าไปก็เอาข้าวไปให้ลูกศิษย์ ก็ห้วง พอฉันนะยังไม่เพล พอฉันเสร็จแล้วพระอาทิตย์ไปบ่าย ๒ โมงนู่นนะ สิ่งนี้มันทำได้ด้วยฤทธิ์ ด้วยฤทธิ์นี้มี! พระอาทิตย์ขึ้นพระอาทิตย์ตก

เวลาเทศน์นะมันต้องเทศน์บนข้อเท็จจริง แต่! แต่คนทำได้ไม่ได้เรื่องหนึ่ง คนที่ทำได้นะ เรื่องอย่างนี้เรื่องหยาบๆ มากนะ เรื่องอภิญา เรื่องฉาน โลภีนี้ สมัยพุทธกาลนะ มันยังไม่มีเทคโนโลยีนะ ใครเหาะเหินเดินฟ้าได้ต้องเป็นความจริงนะ แต่สมัยนี้เทคโนโลยีมันมีแล้ว คุณอย่างไอ้แสงเลเซอร์ มันยิงได้ มันทำได้ทั้งนั้นนะ

ทีนี้สิ่งที่เป็นความจริงขึ้นมาคืออริยสังฆต่างหากละ ปัญญา มรรคญาณ ปัญญาชอบ งานชอบ เพียรชอบ ระลึกชอบ สติชอบ ปัญญาชอบ ทุกอย่างความชอบของใจมันเป็นอย่างไร กับไอ้สิ่งที่รับรู้ที่เหาะเหินเดินฟ้าที่รู้วาระจิต รู้อะไร.. ไร้สาระ!

เพราะปุณฺณก็ทำได้ เรื่องอย่างนี้พลังของจิต พลังของจิตไม่ใช่ปัญญา ถ้าพลังของจิตดี พลังของจิตทำได้นะ เหาะเหินเดินฟ้าได้ธรรมชาติเลย พลังของจิตดีนี่กำหนดแล้ว

จะรู้วาระจิตหมดเลย พลังของจิต แต่ไม่ใช่ปัญญา พลังของจิตถ้าไม่ใช่ปัญญาขึ้นมา พลังของจิตมันเป็นพลังเฉยๆ นี้อภิญญา แล้วถ้าพลังของจิตทุกคนเข้าใจได้ไง ฤทธิพิไรนี้เข้าใจได้

ถ้าเข้าใจได้ มันไม่ใช่มรรค แล้วถ้าเป็นมรรคมันเป็นอย่างไร?

สิ่งที่เป็นมรรค ถ้าคนทำไม่เป็น มันเป็นมรรคไปไม่ได้ แล้วปุณฺณมันจะรู้ได้อย่างไร? แม้แต่พลังงานยังเชื่อไม่เชื่อเลย สิ่งที่เหมาะสมเดินฟ้ายังไม่เชื่อเลย แล้วเรื่องของมรรคละ มันละเอียดกว่าพลังงานเข้าไปอีก เพราะพลังงานเป็นพลังงานเฉยๆ

ปัญญาที่เกิดจากพลังงานนั้น แล้วพลังงานนั้นเป็นพลังงานที่ถูกต้อง เป็นสัมมาสมาธิ พลังงานที่เป็นมิจฉา พลังงานที่ผิด พลังงานที่ผิดมันทำให้เราผิดพลาดไปอีก เห็นไหม มันละเอียดนะ ความว่าละเอียดนี้มันเป็นเรื่องของใจ มันก็เป็นความรู้สึกนั้นแหละ แล้วมันเข้าไปกระทบกัน แล้วเรามีเหตุอย่างไร เราทำอย่างไร ดำราไครมาก็อ้าง ดำรายอะมาก มหาธานะ อ้างดำรา อ้างดำรา มันก็สลัดใจนะ

แต่สลัดใจส่วนหนึ่ง แต่มันไอ้เรื่องต้นเหตุ ผู้เขียน แล้วผู้เขียนหรือผู้ที่ออกมาทำ ถ้าไม่รู้หรือเขาผิดโดยเขาไม่รู้ก็อย่างหนึ่งนะ แต่ถ้าเป็นพระเป็นเจ้านี่รู้ รู้แล้วทำทำไม? การกระทำนั้นก็เพื่อประชาสัมพันธตัวเอง ประชาสัมพันธนั้นก็เพื่อโมฆบุรุษไง ตายเพราะลาภไฉน อยากร้าง อยากร้างใหญ่ อยากร้างชื่อเสียง ความอยากอันนั้น ความอยากให้เห็นคนอื่นเสียหาย นี่น่าเสียใจ แต่หลวงตาท่านบอกว่า

“ถ้าจะแก้ ก็ต้องแก้ทั้งโลก”

คือว่าทุกคนมีกิเลส ของจริงมันมีอยู่น้อย ไม้ที่ดี ไม้แก่นในป่าใหญ่ มันก็มีแต่ไม้ดีๆ ไม้ที่ต้นนะ แต่ไม้เบญจพันธ์ ไม้พืชร่มลูก ไม้ที่ไม่มีประโยชน์เยอะเยอะเลย นี่เหมือนกัน สังคมทุกสังคมมีคนดีและคนเลวปนกัน สิ่งนี้มันแก้ไขไม่ได้ เห็นมาตลอดนะ แล้วก็ประสาธานะ ฟังในใจ ใครเอาหนังสือมาให้จะไม่เคยรับเลย แล้วคนกลัวมากนะ เดียวนี้เอามาทิ้งไว้บนโต๊ะแล้วกลับไป ทิ้งไว้บนโต๊ะนะ

ถ้าเอ็งอยากพิมพ์หนังสือ เอ็งอยากทำ ทำไมเอ็งไม่พิมพ์ไว้แจกกันเองละ หนังสือนี้มันกินไม่ได้ไง เอ็งลองแจกอาหารสิ ทุกคนต้องการ แจกหนังสือไม่มีใครเอานะ แล้ว

พอพิมพ์แล้วก็ไม่รู้จะไปที่ไหน ก็มาที่ไร่ที่โต๊ะ ถ้างั้นสิอะ ส่วนใหญ่แล้วเราเผาทั้งหมดเลย

เพราะ! เพราะเหมือนปัญญาของคน ถ้าเราบอกให้เขาถูก เขาจะใช้ประโยชน์ได้ เราบอกเขาผิดนะ มันเสียหายมาก แต่คนไม่เข้าใจ คนไม่คิด เสียใจนะ แต่! แต่ช่วยไม่ได้ อย่างที่หลวงตาท่านพูดถูกนะ มันกรรมของสัตว์ เพราะโลกเขาทำกัน ๕๕ เปอร์เซนต์เขาทำกันอย่างนั้น โลกเขาทำกันอย่างนั้น แล้วไอ้คนที่เห็นคนที่รู้ นะ นึกคิดมากนะ เอวัง